

φαφούτης

φαφούτης, ο, θηλ. **φαφούτα κ. φαφούτισσα, η**, ουσ. [ίσως ηχομιμητική λ. από τον ήχο φα-φου της προφοράς αυτού που του έπεσαν τα δόντια], άνθρωπος χωρίς δόντια και, κατ' επέκταση, ο γέρος: «δεν μπορεί να φάει σκληρές τροφές, γιατί είναι φαφούτης»· βλ. και φρ. γεροφαφούτης·

- η φαφούτα τρώει φρούτα και για μας ούτε γιαρμάς, δηλώνει πως άνθρωποι που είναι ανάξιοι ευδοκιμούν στη ζωή τους, ενώ άλλοι που ίσως και να αξίζουν υποφέρουν: «απ' τη στιγμή που ζούμε στην εποχή της αναξιοκρατίας, η φαφούτα τρώει φρούτα και για μας ούτε γιαρμάς».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας